

A hamburgi cipész

Szép nyári este volt. Hamburg utcáin hemzsegett a nép, tömegével igyekeztek Altonába kávézni és zenét hallgatni. Egy cipész pedig cipőket foltozott a háza mellett ponyvatető alatt. Feje fölött egy seregély csevegett, mintha sok mindent mesélne barátságos gazdájának. János egyszer csak így szólt: »Boldog vagy te, madár, jó gazdád van. Miért ne lennék én is boldog keresztényen, hiszen annyi kegyelemben van részem!« — Azzal elkezdett énekelni egy Istent dicsérő éneket.

Amint így múltott felette ez a nyári este, szinte alig nézve fel munkájából, nem törődve az utcán tolongókkal, egy arra menő fiatalember megállt és megszólította: »Már bocsásson meg barátom, maga aztán igazán megelégedett ember lehet.« Diák lehetett, a ruhájáról ítélve. János felpillantott és vidáman felelt: »Az vagyok bizony, és miért ne?« — »Nem mindenki az — folytatta az idegen, mélyet sóhajtván. — Maga biztosan szegény, ami már elég ok lenne a szomorúságra, de nyilván nem kell másról gondoskodnia, mint arról a madárról a feje fölött, amely melleleg mondván, éppoly vidámnak látszik, mint maga.« János felnevetett és füttyült a seregélynek. »Tarka mellényes kis barátomnak nincs oka, hogy ne legyen vidám, de nem ő az egyetlen családom. Feleségem van és hét gyermekem, akiket munkámmal kell fenntartanom, de látja, közben tudok énekelni is.«

A diák elhallgatott és elgondolkodott a hallottakon.

János is ott ült a szokott helyén és szorgalmasan dolgozott. Amint a diák elhaladt mellette, levette kalapját és így szólt: »Jó estét, királyi felség!« — »Álljon csak meg, barátom!« — kiáltott János vidáman, de határozott hangon. »Jöjjön ide egy percre. Örülök, hogy újra látom. Legutóbb oly sietve távozott, nyilván, mert úgy gondolta, örült vagyok. Pedig nem vagyok az, és egész komolyan értem, amit mondok. Ismét hadd mondjam, hogy egy király fia vagyok, és amikor a múltkor meglátogatott, éppen a király birodalmáról énekeltem. Akarja hallani?« — »Természetesen, ha felséged is úgy óhajtja« — felelt a zsidó ifjú jóindulatú mosollyal, mert nem akarta, hogy különös ismerőse, akit mindennek ellenére is örültek tartott, nehezteljen rá. Miután a fiú helyet foglalt, belekezdett János egy énekbe, mely Isten eljövendő országáról szólt. Mikor észrevette, hogy a diák látszólag élénk érdeklődéssel kíséri énekét, megkérdezte, érti-e az ének jelentését.

A zsidó fiú fejét rázta, mire János elkezdte magyarázni neki, amit Jézus Krisztus országáról és annak dicsőségéről tudott. Kezdte a paradicsomi ígéretnél, amikor Isten megígérte annak eljövetelét, aki a kígyó fejére tapos, aztán elmondta, hogy egyre több prófécia hirdette az ő érkezését, mondván, hogy mindannak be kell teljesednie, amit Mózes és a próféták Krisztusról mondtak. Hogyan kellett a Messiásnak szenvednie, majd bemennie az örök dicsőségbe; hogyan adatott neki minden hatalom, és hogyan alapítja majd meg örök birodalmát itt a földön, amelyben zsidók és pogányok

Hogyan lehetséges, hogy ő fiatal, jó kilátásokkal a jövőre nézve, még sincs békessége Istennel, és nem ismeri Jézus Krisztust. Zsidó volt, de úgy érezte a »régiek elmúltak« élete felett — helyettük azonban még semmi nem lett újjá benne. Hátat fordított a vendéglőből kiáradó zenének, hogy talán a csend majd hoz valamit a számára; és most, a szorgalmas, vidám cipész láttán nem tudott ellenállni hirtelen vágyának, hogy megszólítsa, és megtudja tőle, szegénysége ellenére honnan veszi ezt a boldogságot és megelégedettséget.

Újra felvéve a beszélgetés fonálát, így folytatta: »Mindenesetre meg kell vallanom barátom, nagyon csodálkozom, hogy egy ilyen szegény kétkézi munkás hogy lehet ilyen vidám?« — »Szegény — ismételte János —, szegény! Hát honnan tudja maga barátom, mennyi pénzem van a bankban? Gazdagabb vagyok, mint gondolná.« — »Lehet, lehet — válaszolta a diák mosolyogva —, lehet, hogy már hallottam is a maga nevét a börzén, csak elfelejtettem.« — »Elég — mondta János —, saját maga bevallotta, hogy nem tud semmit.« Aztán félretéve a kezében tartott cipőt, komolyan nézett a diákra és nyugodtan folytatta: »Nem vagyok szegény, ne sajnáljon engem, inkább irigyeljen, mert én egy király fia vagyok.«

A diák elképedt, meghajolt, aztán gyorsan elisietett. 'Szegény ember' — mormogta maga elé —, 'azért vagy hát boldog, mert megzavarodtál? Hiába kerestem nálad erőt és vigasztalást.'

Egy hét múlva ugyanazon az utcán sétált a diák, és

egyenjogú polgárok lesznek, amelyben minden alattvaló egyúttal fiú és örökös is lesz, és együtt uralkodik majd Krisztussal, a Királlyal mindörökké. — Mikor az öreg suszter ezeket mondotta, szeme ragyogott a szeretettől és reménységtől. A zsidó fiú ott ült a lábainál, és fekete szemével megdöbbenve, ámulva nézett rá. Életében először hallott erről az ígétről, amely atyáinak adatott, és mélyen gondolataiba merülve figyelt, mikor János egyszer csak megragadta a vállát és így szólt: »Most már láthatja, hogy egy király fia vagyok, és azt is, hogy miben áll a boldogságom, mert ismerem és szeretem ezt az Úr Jézust, és mert minden az enyém. Fiatal barátom, hisz maga a próféktáknak? Tudom, hogy hisz. Atyái hittek nekik, és maga fiam, és nekik hisz, kell hogy higgyen ABBAN is, AKIRŐL jövendöltek, és akit Isten küldött, hogy beteljesítse az atyáknak tett ígéretet.«

Az ifjú hallgatott. Gondolatok kavargtak benne, amelyeket nem tudott megfogalmazni. Végül alázatosan így szólt: »Hol tudhatok meg még többet ezekről a dolgokról? Mert látom, hogy maga hisz bennük és megvan a békessége.«

»Ebből a könyvből — mondta János, és feléje nyújtott egy Bibliát. »Menjen haza, olvasson belőle ennek a királynak az országáról, aztán ismét jöjjön vissza hozzám, ha elolvasta azokat a részeket, amelyeket kijelöltem belőle. És míg maga ezt teszi, én Mózes módjára a dombon imádkozom majd magáért, és könyörögni fogok VALAKIHEZ, akit maga még nem ismer, aki azonban magát jól ismeri, és aki nagyobb, mint Mózes. A fiatal zsidó megragadta a cipész kezét, és

kalapját megemelve mélyen meghajolt és távozott.

Történetem itt véget ér. A fiatal zsidó fiú megtért, és jelentős missziói munkát végez saját népe között.

Ámen
Uherkovich Zoltán
2024. január 28.